

<i>student</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Justina Vojaković Fingler	GLUMA III; Lik	Radni proces, Radno mjesto

Komentar kolokvija

Kada pogledam iza sebe čini mi se kao da gledam u daleku prošlost. Poznata mi je činjenica da je kolokvij bio prije točno sedam dana, ali osjećaj govori da je to daleko iza mene. Često znam potiskivati stvari koje su me povrijedile, ali to sada nije slučaj. Na ovoj Akademiji mene vrijeme pokušava progutati, i moram priznati da mi je poprilično bilo naporno zadnjih mjesec dana oduprijet mu se. Spominjem ovo jer ipak su to okolnosti u kojima su se odvijale probe za kolokvij kao i on sam. Iskreno mi je žao što nisam uspjela još više nadvladati vrijeme, više se boriti s vlastitim umorom i uraditi više po pitanju scena. Iz svega ovog naučila sam nesmetano obavaljati radni proces uz govornu radnju. Za to mi je bilo potrebno izvrsno poznavanje procesa i situacije, jer čim mi je odlutala koncentracija u smjeru *što trebam sada uzeti, napraviti?*, moja pažnja s partnera je automatski skrenula na vlastite brige. Radni proces trebao je biti zapisan u moje tijelo tako da se mogu usmjeriti na ono što želim, na svoj cilj, na partnera, jer ako mi partner nije cilj mogu komotno igrati monodramu. Primjetila sam također da fizička radnja uz tekst teče skroz dokle svrha našeg govora je ono što radimo i naš angažman usmjeren je k onom što radimo. Fizička radnja može stati ako nam je objekt promijenjen, ako u jednom trenutku naš protivnik postane objekt. Situaciju treba tematski organizirati tako da se stvari ne pretrčavaju i ne ponavljaju. Ne smijemo se praviti glupi na sceni ali također neke stvari ne možemo preletiti. Mislim da naše shvaćanje informacije koju nam partner uputi treba biti brzo, ali reakcija na nju, možda bih mogla upotrijebiti riječ dojam, mora biti veća od energije kojom nam je partner uputio lopticu. Ako sam prisutna i ako mi je stalo do onoga što radim dolazi do gradacije i zanimljive igre koju publika može pratiti. Također ono što trebamo naglasiti je problem, takoreći, zbog kojeg uopće dolazi do sukoba. Na taj način dajemo publici razlog zašto će nas gledati. Svaka riječ na sceni mora biti artikulirana, dovoljno glasna, a ono što sam primjetila da ako smo sigurni, sa stopostotnim anagažmanom i usmjereni na partnera nedvojbeno je da će svaka naša izgovorena riječ se

razumijeti i nikad neće biti ispod tona. Osobno najbolje učim kada nešto propustim kroz sebe, ponekad imam tendenciju namjerno grijehiti kako bih se uvjerila da to zaista je krivi put, i da se s punim uvjerenjem bacim na pravi. Tako sve što sam pisala moje su pogriješke iz vježbe radnog mjesta. Volim biti na sceni, volim igrati, volim kad me gledaju, ali nemam razvijenu svijest o tome prelazi li ono što je u meni na van. Imam tendenciju misliti da ono što je meni jasno zasigurno je jasno i ostatku svijeta. Vaša uputa o prisutnosti, samo jedan gest s angažmanom prema meni ste učinili, i to je promijenilo situacije uvelike. Ono što mi je bilo teže je unutar organizacije tražiti kopče koje povezuju tematske cjeline, ili kada moram započeti novu tematsku cjelinu, a nemam na osnovu čega, a moram jer je tako dogovoreno. Primjetila sam da sam znala bježati od sebe na sceni jer mi u biti nije bilo jasno što ja radim. Scena u kojoj se nisam osjećala nimalo lažno je scena s Martinom. Gledale smo se, slušale, bile sigurne u ono što radimo, djelovale smo zajedno, imale smo zajednički cilj pozitivnog karaktera i to je funkcioniralo. Ako pogledam od početka do krajnjeg rezultata mogu reći da sam/smo nešto i napravili. Ovo mi je samo kostur za daljnje zadatke, koji me jako vesele, jer meni je program druge godine smisao glume.